

TEMA, IGEN.

(del 2 av "Mycket snack, liten verkstad")

Jag gillar SQUID!

-Varför gillar jag SQUID?

-För att SQUID står för institutionell decentralisering.

Vad är skillnaden på att göra och att säga, och vad har det med tema att göra?

-Jag heter Fredric Gunve och arbetar som konstnär. Jag har haft flera utställningar, konstnärliga aktioner, performance, situationsbaserade händelser, installationer, konstnärliga undervisningsarbeten och skrivit texter, jag har ofta fått frågan:

-Vad arbetar du med för tema?

Och jag har ofta svarat:

-Jag bryr mig inte om dig!

Jag hatar centrum!

Jag hatar Stockholm, London, New York, Berlin...

Jag känner BRINN, BRINN, BRINN.

Jag hatar, fan vad jag hatar centrum!

Jävla IASPIS!

Jävla Mejan!

Jävla Staten!

Jävla stan!

Jävla kulturråd!

Jävla gallerist!

Jävla mässor!

Jävla arty farty party!

Jävla konstfylla!

Jävla snack, snack, snack!

Jävla networking!

Jävla alltid använda ordet post före allt som görs för att alltid påvisa att inget nytt får göras.

Jävla skit post skit!

Att hantera och agera i konsten idag är att göra två val:

-Antingen så är du med oss, eller så är du mot oss!

Och alla vet vi, att det andra valet inte finns. Det finns inget "mot oss", vi är redan med från början, och troligen också hela vägen till slutet.

-Men temat och temats betydelse och allt det där, hur ska vi hantera det?

Jag vet till att börja med inte vad det är! Och för det andra så är jag egentligen bara mot er, trots allt. (inte alls uppköpt!). Så trött på att höra att allt köpts upp. Ett självuppfyllande mantra. Jag skiter i Marx, och kapitalet, jag skiter i marknaden och allt som den gör, för det finns andra vägar uppåt och det finns andra vägar framåt. Vi sitter inte i en ensidig paddelbåt och paddlar runt, runt, runt, trots att jag både spelat in låten *Runt Allting* och gjort trilogin med samma namn. Allt går inte tillbaka till början, lita på mig, starten är NU och här!

år 2006

-Vad är då problemet med Teman i konsten?

Det är inget problem med teman, det är inget problem med att arbeta utifrån olika frågeställningar och att konstnärligt ha vissa intresseområden och mål. Det är inga problem så länge temat inte bara finns där av maktstrategiska skäl, dolda för konstaktörerna. Det är inget problem att jobba med integrationsfrågor utifrån ett kulturperspektiv, varken för konstnär, curator eller institution. Men det blir ett problem då makten, regeringen försöker skjuta undan sina problem på någon annan. Det blir ett problem när den Socialdemokratiska regeringens misslyckade integrationspolitik ska lösas genom att skylla på kulturen. Det blir ett problem när konstvärlden plötsligen ska stå ensam med hundhuvudet. Temat blir ett konstnärligt problem när det påtvingas och separeras från sitt ursprungsspår. Konsten kan alltså inte lösa Botniabanan, infrastrukturella problem eller världssvälten ensamt och isolerat. Konkreta teman som ligger utanför de konstnärliga teman, som estetik, färg och form, måste hanteras gemensamt tvärvetenskapligt och tvärkonstnärligt om dom verkligen ska spela någon roll. Där har temat sin makt och sin möjlighet, i gemensamheten med andra discipliner och andras diskurser.

-Dandy Dory, höru!

Teman måste hanteras och det är ett stort ansvar. Ofta genomförs teman slentrianmässigt. Ett tema väljs ut av någon som vill något specifikt. Och sedan så försöker denna någon att hitta personer som kan illustrera detta något på bästa sätt. Ofta illustreras det av ett fåtal konstnärer som bäst passar in i tidsandan och som av en outgrundlig anledning också har förmågan att sätta igång dom flesta varianter av olika analyser. Ibland har konstnären själv redan innan utställningen analyserat klart vad som är vad, och teoretikern och kritikern tvingas då att se det hela från ett annat håll. Oftast spelar verket i sig själv inte så stor roll alls. Som sagt, vi har ju redan sett det mesta, eller har vi?

-Hur många frågor kan ställas?

-Hur många svar kan ges?

Jag tror att denna kultur har ett perverst stort intresse av slutet, undergången och katastrofen, samtidigt som vi bygger in oss i madrasserade bunkrar. Hur fungerar temat här, hur fungerar jag, hur fungerar det egentligen?

Jag önskar jag visste?

Finns det ett övergripande tema som sammanfattar vår tid?

7 februari

Fredric Gunve försöker sitt bästa,

Under diskussionen på Liljevalls den 7 februari 2006 kom vi fram till att själva konceptet tema i sig självt inte är en fara, utan det som man bör se upp med är hur hanterandet av teman går till. Det tråkiga och irriterande är hur teman ofta dyker upp ur en samtidshype istället för ur ett gediget intresse eller en djupare önskan av förståelse.

"Konstnären fyller en samhällsfunktion som den intresserade.

Den som har som uppgift att sammanställa olika yttringar och fenomen, men utanför kravet på sanning eller verklighet. Konstnärssyrket blir yrket som ska uppfinna möjligheter och visioner om hur det kan vara, konstnären blir sammanställaren. Konstnären blir temaarbetaren."

(från texten: **Mycket snack, lite(n) verkstad.** Temat är tema, temat är konst. Fredric Gunve, SQUID, februari 2006)

Och här kommer svaret på temat:

Valet av tema måste komma ur ett ärligt intresse för det som tematiseras. Denna ärlighet är ett ansvar gentemot den egna personen, att genuint ta reda på vad som känns relevant och viktigt. Det är allt för lätt att hamna i slentrianismen. Passionen är botemedlet och endast passionen kan rädda oss och rädda temat.

Våga vilja tema efter det du älskar!

Våga vara ärlig mot dig själv i dessa tider av funktionellt inriktad konst. Den kommer aldrig att hjälpa dig. Våga nonchalera karriärskräcken. Din karriär kanske kommer, kanske inte, men det är oväsentligt i längden och i jämförelse med att vara ärlig mot